

BOLDOG MARTO FERENC ÉS JÁCINTA

HÍREK A KIS PÁSZTOROKRÓL - 2004. (41.ÉV) - JÚLIUS-SZEPTEMBER

Fatima és a mai kor - Prófécia és eszkatológia (3) (folytatás)

3. A krisztológiai és a szentháromságos hit horizontján
Az egész fatimai üzenet a krisztológiai és a szentháromságos hit horizontján mozog. Itt lelünk arra a kontextusra, amelybe beágyazódik az eucharisztikus dimenzió. A teljes fatimai üzenet három ciklusból áll: az angyali ciklus (az angyal jelenései 1916-ban), a máriás ciklus (a Szűzanya jelenései 1917 májusa és októbere között) és Mária Szívének ciklusa (a pontevedrai jelenések 1925-26-ban és a tuyi jelenés 1929-ben).

A fatimai üzenet egy templom. Az angyal jelenéseiben a bejárat oszlopcarnokát láthatjuk, a tuyi utolsó jelenés a kupola záróköve – ezek fényében kell elhelyezni az üzenetet és annak távlatait vizsgálni. Ezekben az eucharisztia misztériuma szemlélhető, szoros kapcsolatban a Szentháromság titkával.

Az első jelenés alkalmával az angyal a hitben, reményben és szeretetben való engesztelő imádat lelkét ösztönzi a látnokokban, egy egyszerű és szép imádsággal: «Istenem, hiszek Tebenned és imádlak Téged, remélek Tebenned és szeretlek Téged, bocsánatot kérek mindazokért, akik nem hisznek és nem imádnak, nem remélnek és nem szeretnek».

A második jelenésnél az angyal a mindennapos áldozathozatal lelkületét ébreszti fel a gyermekekben.

Az utolsó jelenés kifejezetté teszi és konkretizálja az áldozatos imáadás lelkületét, egy szentháromságos és eucharisztikus dimenzióban, az imádság és a szentáldozás által – mindezt engesztelő céllal. Az angyal imádságának szavai rendkívül fényesek:

«Legszentebb Szentháromság, Atya, Fiú és Szentlélek, mélységes alázattal imádlak, és felajánlom a mi Urunk Jézus Krisztus legdrágább Testét és Véré, Lelkét és Isten-ségét, Aki jelen van a föld összes tabernákulumában, engesztelésül a megbántásokért, szentségtörésekért és közömbösségért, amelyekkel megbántják. Jézus Szentséges Szívének és Mária Szeplőtelen Szívének érdemeiért könyörgök a szegény bűnösök megtéréséért.»

Már május 13-án, a Szűzanya első jelenésénél, amikor Isten kegyelme számukra megnyilvánult és, ahogy Lúcia írja, «olyan erős fényel árasztott el bennünket, ... mindez szívünkbe és lelkünk mélyére hatolt, és magában a jó Istenben láttuk magunkat, aki maga volt ez a fény», a látnokok bensőségesen imádkoztak: «Ó leg-

szentebb Szentháromság, imádlak. Istenem, Istenem, szeretlek a legmél-tóságosabb Oltáriszent-ségben».

Végül az utolsó jelenés Tuy-ban. Micsoda ív, amellyel az egész üzenet lezárul és teljessé válik ebben a káprázatos látomásban, amely egyetlen pillantásban összefoglalja a Szentháromság misztériumát, a Kereszt megváltó áldozatát, az eucharisztikus áldozatot és a kereszt-

A látomás Tuy-ban 1929. június 13-án

nél jelenlévő Máriát, akinek Szeplőtelen Szíve a világ megváltásának misztériumában mélyedt el:

“Engedélyt kértem és kaptam főnöknőmtől és gyóntatóatyámtól, hogy minden csütörtökről péntekre virradó éjjel 11 órától éjjelig szentórárt tartsak. Egyik éjjel egyedül voltam. A kápolna közepén a rácshoz térdeltem, hogy az angyal imáját elimádkozzam. Mivel fáradtnak éreztem magam, fölkeltem és tovább imádkoztam kitárt karral. Csak az örökmécs égett. Hirtelen természetfölötti fény világította be a kápolnát, és az oltáron megjelent egy fényből való kereszt, amely a mennyezetig ért. Jól kivehetően lehetett látni a kereszt felső részén egy ember arcát és felsőtestét, mellén egy galambot, szintén fényből, és keresztre szegezve egy másik ember testét. Kissé a dereka alatt, a levegőben lebegve egy kehely látszott és egy nagy ostya, amelyre a Megfeszített arcáról és mellsebéből néhány csepp vér hullott. Az ostyáról legördülve aztán ezek a cseppek a kehelybe estek. A kereszt jobb szára alatt állt a Szűzanya. A fatimai Szűzanya volt ez a Szeplőtelen Szívével, bal kezében nem tör és róza volt, hanem töviskoszorú és lángok... A kereszt bal szára alatt néhány nagybetű képződött, amelyek az oltár felé haladtak, mintha kristálytiszt vízből lettek volna. A betűk e szavakat alkották: 'Kegyelem és irgalom!'.

Megértettem, hogy a Szentháromság titkát szemlélhettem, és megvilágosításokat kaptam erről a titokról, de ezeket nem szabad nyilvánosságra hoznom.»

Érdekes megjegyezni, hogy a Szentháromság keresztben való ábrázolását a keresztény ikonográfiában a «Kegyelem Trónusának» szokás nevezni, a Zsidókhoz írt levél 4,14-16 alapján: «Mivel tehát olyan kiváló főpapunk van, aki áthatolt az egeken, Jézus az Isten Fia, tartsunk ki a hitben. Főpapunk ugyanis nem olyan, hogy ne tudna együttérezni gyöngeségeinkkel, hanem olyan, aki hozánk hasonlóan mindenben kísértést szenvedett, de bűnt nem követett el. Lépjünk tehát bizalommal a kegyelem trónja elé, hogy irgalmat nyerjünk és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk.» És miért ne idéznénk Szent János ehhez kapcsolódó bevezetőjét, amelyben bemutatja nekünk a Megtestesült Igét mint «az Atya Egyszülöttének dicsőségét, akit kegyelem és igazság tölt be», vagyis az irgalmas és hűséges szeretet, hiszen «mindnyájan az ő teljességéből merítettünk, kegyelmet kegyelemre halmozva» (Jn 1, 14.,16)?

Az ikonográfia ezt a titkot néha nagyobb mélységgel és finomsággal fejezte ki, mint sok teológus. Ez történik a nyugati ikonográfiában, amikor a Szentháromság titkát a keresztfán ábrázolják, mintegy teológiai esztétikában. Ennek a teológiának egy plasztikus szintézise: Az Atya, aki átadja Fiát, hogy szolidaritást vállaljon az emberekkel, és szenved szeretetének fájdalmától. A Fiú, hogy szolidaritást vállaljon az emberekkel, teljesen odaadja magát rengeteg testvéérért. A Szeretet Lelkének galambja a Fiú támasza az önfeláldozásban, őt pedig a Fiú átadja az emberiségnek, szenvedő szeretetének ajándékként.

Ez a szeretet titka, amit az Eucharishtiában ünnepelünk.

Végkövetkeztetések

Kegyelem és irgalmasság, az irgalmas szeretet kegyelme – ez a fatimai üzenet és az együttérző Isten kinyilatkoztatásának összefoglalása, amely az Ő Szentháromságos szeretetében minden emberi szenvedés és az egész emberiség fölé hajol, hogy az érezze az Ő szelídségét, hogy atyai szeretete minden teremtmény iránt megmutatkozhasson. Így jobban megérthetjük, amit Wojtyła pápa írt a helyi püspöknek, a fatimai jelenések nyolcvanadik évfordulóján:

«A harmadik évezred kapujában a XX. század korának jeleit kutatva, kimondhatjuk: Fatima bizonyosan a nagy jelek közé tartozik, hiszen több utána következő jelet is említ, s arra buzdít bennünket, hogy felhívásai szerint éljünk. Olyan jelek, mint a két világháború, de a népek és nemzetek nagyszabású gyűléseire is gondolhatunk, amelyeket a párbeszéd és a béke jegyében hívtak össze. Olyan jelek, mint különböző országok elnyomása és életerős forradalmi. De azoknak a népeknek és nemzeteknek a hangjaira is gondolok, akik kihasználták a lehetőséget, a világ szeme előtt lázadtak fel; válságok, cserbenhagyások, az Egyház tagjainak oly sok szenvedése, de ugyanakkor egy megújult és intenzív szolidaritás érzése, és Krisztus Misztikus Testéhez való tartozás, amely minden megkereszteltben megerősödik. Egyének és közösségek fordultak el Istentől és hagyták el Őt, ugyanakkor az Igazság Lelke is felébredt a szívekben és a közösségekben, s néha a véráldozat és a mártírhalál mentette meg Isten képét és hasonlatosságát az emberben, hogy megmeneküljön ember az embertől.

Ezek közül a jelek közül kimagaslik Fatima, amely segít, hogy a XX. században is lássuk Isten kezét, aki előrelátó vezetőnk, türelmes és együttérző Atyánk.»

Ezeknek a hermeneutikai kulcsfogalmaknak a birtokában Fatima mintha Isten jele lenne a mi generációnk számára, prófétai szó korunknak, isteni beavatkozás az emberi történelembe Mária anyai arca által.

Amikor Mária Istentől kapott küldetésére indul, az nem jelentéktelen ügyben történik, hiszen mindig a világ sorsa és az emberek megváltása a tét.

Ha jól meggondoljuk, tehát, a fatimai üzenet koordinátái nagyon tágak és teológiailag az eszkatológia fényében prófétálnak. «A prófécia, a szó bibliai értelmében, nem mondja meg a jövőt, hanem Isten akaratát alkalmazza a jelenre, következőképpen egyenes utat mutat a jövőbe.»

Másrészről az emberiség és az Egyház változásait alá kell vetni az eszkatológikus kritériumnak vagy a végső célnak. Már csak azért, hogy megnyitjuk a horizontot a végtelen felé és hirdetjük a teológiai reményt, meg tudjuk világítani a történelem értelmét, amely nyitott Isten jövőjére és ellene mondhatunk a rossznak, amely fenyegeti az emberiséget. Ebben az értelemben, a fatimai üzenet a „végítélet” előérzetét – amely a világ fölött függ, mint a pokoli önmegsemmisítés lehetősége, vagyis hogy hamuvá leszünk – együtt hirdeti azzal a reménnyel, hogy győzhetünk a rossz felett, amint megtérünk Istenhez. A fatimai üzenet tehát egyszerre figyelmeztetés és a teológiai remény vizsgálat: a rosszat a szentháromságos szeretettel – amely Jézus keresztjén és feltámadása által nyilatkozott meg – és Mária irántunk való szeretetével lehet legyőzni.

A SZŰZANYA JELENÉSEI (2)

HARMADIK JELENÉS

«Elérkezett július 13... Megérkezünk a jelenési völgybe. Már ott imádkozták a bokor mellett a rózsafüzért. Fölvillant a szokásos fény. Egyszerre a tölgyfán állt a Szűzanya.

- Mit kíván? - kérdeztem.

- A következő hónap 13-án jöjjetek ismét ide; továbbra is imádkozzatok a rózsafüzért a Rózsafüzér Királynőjének tiszteletére, hogy a világ számára a békét és a háború befejezését kieszközöljétek. Mert egyedül ezt csak ő tudja elérni.

- Szeretném kérni, mondja meg nekünk, hogy kicsoda és tessék egy csodát művelni, hogy mindenki higgye a jelenést.

- Jöjjetek ide továbbra is minden hónapban. Októberban meg fogom mondani, ki vagyok és mit óhajtok. Egy csodát is fogok művelni, hogy mindenki higgyen.

Itt néhány kérést terjesztettem elő, már nem tudom, hogy miket. Csak arra emlékszem, hogy a Szűzanya azt mondta, imádkozzák a rózsafüzért, hogy ezeket a kegyelmeket az év folyamán elnyerjék. Majd így folytatta:

- Hozzatok áldozatot a bűnösökért és mondjátok gyakran különösen akkor, ha áldozatot hoztok: Ó Jézusom! Irántad való szeretetből, a bűnösök megtéréseért és azoknak a bűnösöknek az engesztelésére, amelyeket a Szűzanya Szeplőtelen Szíve ellen elkövetnek.

Ezen szavak után a Szűzanya egy titkot közölt a kis látnokoknak, amelyet senkinek sem szabadott közölni.

A gyermekek inkább készek voltak meghalni, minthogy azt elmondják a körzet vezetőjének.

Lúcia nővér 1941. augusztus 31-i levelében, Tuyból, közölte a leiria püspökkel, hogy «elérkezett a pillanat» és már beszélhet a titoktól. Aztán így folytatta:

«A titok három különböző részből áll, amelyekből most kettőt nyilvánosságra hozok.

Ezen szavakat mondva újra kitárta karjait, mint az előző hónapokban. Úgy látszott, hogy a fénysugár áthatol a földön. Egyszerre csak egy lángtengert láttunk és a lángtengerbe merülve láttuk az ördögöket és a kárhozott léleket, mintha átlátszó, fekete vagy bronzszínű izzó emberi alakok lettek volna. Ide-oda kavargtak a tűzben, kiemelkedtek a lángokból, amelyek bensejükből füstfelhővel együtt törtek elő. Mint nagy tűznél a sziporkák, súlytalanul estek minden irányba. Közben fájdalomukban és kétségbeesésükben ordítottak. Az ijedtségtől megdermedtünk (e pillanatban valószínűleg 'jajt' kiáltottam, amint az emberek ezt hallották).

Az ördögöket ijesztő és utálatos külsejükről lehetett felismerni, mintha utálatos, ismeretlen állatok lettek volna. De átlátszók voltak, mint a fekete izzó szén. Ez a látomás csak egy pillanatig tartott. Hála a Szűzanyának, hogy már az első megjelenéskor megígérte, hogy minket az égbe fog vinni. Ha nem tette volna, ijedtségünkben és megrettenésünkben szörnyet haltunk volna.

Ijedten és segélykérően emeltük a Szűzanya felé tekintetünket. Ő jóságosan, de szomorúan így szólt hozzánk:

- A poklot láttátok. Ide kerülnek a szegény bűnösök lelkei. Isten meg akarja alapítani a földön Szeplőtelen Szívem tiszteletét, hogy megmentse őket. Ha teljesítik kérésedet, sokan megmenekülnek és béke lesz. A háború is véget ér. Ha azonban nem hagyják abba Isten megbántását, XI. Pius pápasága alatt egy másik, még szörnyűbb háború kezdődik. Amikor egyik éjjel ismeretlen fény tűnik fel, ismerjétek fel, ez az a nagy jel, amelyet Isten ad nektek. Akkor a világot gonoszsága miatt háborúval, éhséggel, az Egyház és a Szentatya üldözésével fogja büntetni.

Hogy ezt megakadályozzam, eljövök majd, hogy kérjem Oroszország felajánlását Szeplőtelen Szívemnek s az elsőszombati engesztelő szentáldozást. Ha teljesítik kérésedet, Oroszország megtér és béke lesz; ha nem, akkor tévtanait az egész világon el fogja terjeszteni; háborúkat és egyházüldözést fog előidézni; a jó embereket kínozni fogják; a Szentatya sokat szenved; több nemzet megsemmisül, végül azonban Szeplőtelen Szívem diadalmasodni fog. A Szentatya fölajánlja nekem Oroszországot, és az megtér. A világra pedig egy békés kor virrad. Portugáliában a hitigazság mindig megmarad stb...»

Lúcia nővér megbetegedett Tuyban és 1944. január 3-i dátummal leírta a leiria püspöknek a titok harmadik részét is és elküldte neki egy zárt borítékban. Ennek a levélnek a tartalmát Sodano bíboros, államtitkár hozta nyilvánosságra 2000. május 13-án Fatimában, amikor II. János Pál pápa boldoggá avatta a két kis pástorgyermekeket, Ferencet és Jácintát. A levél tartalmát a Szentatya kérésére Ratzinger bíboros, a Hittani Kongregáció Prefektusa kommentálta 2000. június 26-án.

Itt közöljük Lúcia leírását a titok harmadik részéről, amint azt a Szűzanya közölte a három gyermeknek 1917. július 13-án, a fatimai Béke-völgyben.

«Istenem, Irántad való engedelmességből - mert Óexcellenciája, a leiriai Püspök úr, a Te és az én szentséges Anyám által azt a parancsot adod nekem, hogy írjam le.

A két, már korábban elmondott rész után Miasszonyunk bal oldalán, egy kicsit magasabban láttunk egy angyalt, bal kezében lángpallossal; szikrázva lángokat bocsátott ki magából, mintha föl akarná gyújtani a világot; de a lángok kialudtak, amikor találkoztak a Miasszonyunk felénk nyújtott jobbjaiból áradó sugárzással. Az Angyal jobb kezével a Földre mutatva hangos szóval így szólt: 'Bűnbánat, bűnbánat, bűnbánat!' Egy igen nagy fényességben, ami Isten, láttunk 'valami olyasmit, mintha tükör előtt vonultak volna emberek', láttunk egy fehérbe öltözött püspököt 'akiről úgy éreztük, hogy ő a Szentatya'. Sok más püspök, pap, szerzetes és szerzetesnő ment föl egy meredek hegyre, melynek csúcán nagy kereszt állt fatörzsekből, mintha hántolatlan paratólgy lett volna; a Szentatya, mielőtt odaért, egy félig lerombolt, félig dűledező városban ment keresztül botladozó léptekkel, fájdalommal és aggodalommal telve imádkozott az út mentén heverő holtak lelkéért; fölérve a hegy tetejére, térdre borult a nagy kereszt lábánál, és egy csoport katona löfegyverekkel és nyíllal tüzelve rá, megölte őt. Ugyanígy haltak meg egymás után csoportokban a püspökök, papok, szerzetesek és szerzetesnők, különféle világi emberek, különböző társadalmi osztályokból és állásokból való férfiak és nők. A kereszt két szára alatt két angyal állt, mindegyiknél kristály öntözőkanna, melybe összegyűjtötték a vértanúk vérének, s öntözték vele az Istenhez közeledő lelkeket.

- Ezt ne mondjátok el senkinek sem. Tudathatjátok Ferencel. A rózsafüzér minden tizedéhez fűzzétek hozzá: Ó Jézus, bocsásd meg vétkeinket. Ments meg minket a pokol tüzétől. Vezess minden lelket az égbe; különösen azokat, akik leginkább rászorulnak irgalmadra.

Rövid csend következett. Megkérdeztem:

- Nem óhajt semmi mást?

- Nem, ma semmi mást!

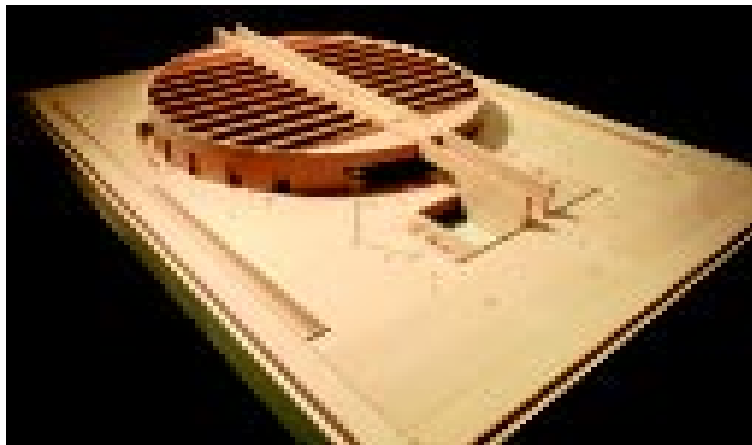
Shokás szerint felemelkedett s keleti irányba indult, majd eltűnt az égbolt végtelen távlatában.»

2004. MÁJUS 12./13.

A Szűzanya 1917-es fatimai jelenésének 87. évfordulójára emlékezve több ezer zarándok vett részt azon a szentmisén, amelyet 25 püspök és 340 pap mutatott be, a Rómából érkezett Renato Raffaele Martino bíboros, a Iustitia et Pax Pápai Bizottság elnökének vezetésével.

A bíboros szentbeszéde elején megemlékezett II. János Pál pápa fatimai látogatásáról, amelynek alkalmával boldoggá avatta Ferencet és Jácintát, és újra figyelmünkbe ajánlotta a Szűzanya reményre és békére felhívó üzenetét. «Fatimából kiindulva - jelentette ki a Szentatya néhány nappal később - az egész világon elterjed a megtérés és a remény üzenete, amely - ahogy a krisztusi kinyilatkoztatás is - teljesen beépült a történelembe. Éppen az élettapasztalatból adódóan az üzenet arra buzdítja a hívőket, hogy szüntelenül imádkozzanak a világ békéjéért, és tartsanak bűnbánatot, hogy szívük kinyíljon a megtérés felé. Ez Jézus Krisztus eredeti Evangéliuma; ezzel találkozik újra a mi generációnk, amelyet különösen is megtéptak a múlt eseményei. A felhívás, amellyel Isten hozánk fordul a Szent Szűz által, ma is érintetlenül őrzi aktualitását.»

Martino bíboros úgy beszélt szentbeszédében Fatimáról, mint a remény üzenete, amely a szentmisében felolvasott jános evangéliumhoz kapcsolódik, és amely «egyike a legvigasztalóbb kinyilatkoztatásoknak, és egyike azoknak a legsürgetőbbeknek is, amelyeket a Mi Urunk Jézus Krisztus örökül hagyott ránk, végrendeletként, kinszenvedésének pillanataiban. Ahogy Szent János is hangsúlyozza, ebből az evangéliumi szakaszból kiemelkedik a szeretet közösségi és egyházi dimenziója. Ennek a dimenzióknak a tengelye Jézus édesanyjához és tanítványaihoz intézett szavaiban van. Nem lehet teljes biztonsággal kizárni, hogy Jézus cselekedete, amellyel édesanyját legkedvesebb tanítványára bízta, a gyermeki jámborság gesztusa volt. De csupán ezt gondolni kevés. Számos szerteágazó jel figyelmeztet arra, hogy ezt nem tehetjük. Mindenekelőtt a Kálvária gazdag és ünnepélyes kontextusa, amelyben ez a mozzanat elhelyezhető. Azután, a Jézus által használt szó, 'asszony', az Ószövetséget visszhangozza. Végül pedig, nyilvánvaló a párhuzam a kánaeni menyegzőn történt csodatétellel (2,1-11). Bizonyos, hogy Jézus anyja és szeretett tanítványa valós személyek és nem csupán szimbolikusak. Mégis, a szövegösszefüggés által felfedezhetünk bennük egy tágabb jelentést: ezek a valós emberek arra hivatottak, hogy tipologikus és reprezentatív szerepet töltsenek be. Máriát nem nevezi senki a nevének, hanem anyjának hívják (Jézus anyja, a te anyád, a mi anyánk) - nem neve van, hanem funkciója, szerepe. Ő egy jelkép, vagy még inkább: valaminek a megjelenítése.

A Fatimában épülő új templom makettje

se. A tanítványt sem nevezik nevének, hanem úgy említik, mint a tanítvány, akit Jézus szeret: ő is egy fontos szerepet játszik. Így érthető, hogy Jézus anyja átveszi a tanítvány anyjának és az összes tanítvány anyjának a szerepét. A szeretett tanítvány mindenki, aki hisz Jézusban. Jézus, halála előtti utolsó cselekedetként, szeretetközösséget alapít édesanyja és a szeretett tanítvány között. A kálváriai jelenetben tehát feltűnik egy új személy: a közösség. A keresztből születik a közösség. A keresztből születik az Egyház. Az Egyház születésénél pedig találkozunk Máriával, az édesanyjával. Az ő jelenléte az Isten népe születésének pillanatában megfogalmazza azt a teológiai és lelki jelentést, hogy Ő örökkévaló, úgy tegnap, mint ma, a mi reményünk, az Egyház reménye, a világ reménye.»

«Sokszor előfordul velünk, hogy reményvesztettnek érezzük magunkat, s majdhogynem képtelennek arra, hogy biztos irányt adjunk létünknek. Tele vagyunk dolgokkal, ügyekkel, de a szívünk üres; az események feldőlnek bennünket, de szegények vagyunk, mert kép-

telenek vagyunk jelentést adni nekik. Erősek vagyunk, hogy elől menjünk, de nem tudjuk, merre is tartunk. Személyes és társadalmi életünk útját nem úgy járjuk, mint a meghatározott cél felé törekvő zarándokok, hanem mint eltévedt csavargók, akik nem veszik figyelembe az útjelző táblákat. Mindez azért van, mert a remény válságban van. Úgy teszünk, mintha mindent meg tudnánk tenni Isten nélkül. Nincs más választásunk, csak visszatérni Istenhez, s megtérni szívünkben... Térjünk vissza ezért a fatimai Szűzanyához, hogy megerősítse szívünket a reményben, lelkünket a szeretet cselekedeteiben, és segítsen nekünk egymás között és az egész világon olyan hálót szőni, amely felébreszti a szolidaritást lelkünkben, egymás közötti kapcsolatainkban, legyenek azok társadalmi vagy politikai kapcsolatok. Mária olyan édesanya, aki olyan reményt ad nekünk, amely elvezet bennünket a remény forrásához...

A remény és a szeretet legyen életünk legfőbb célkitűzése. A fatimai Szűzanyától fogunk megtanulni úgy élni a jelenben, ahogy a jelenben élni kell, vagyis annak tudatában, hogy ezt az időt arra kaptuk, hogy szeressük Isten és testvéreinket.

Így a Szűzanya lesz reményünk mindennapi útravalója.»

ÚJ TEMPLOM ÉPÜL A SZENTÉLYBEN

Szentháromság ünnepén helyezték el a Szentháromság templom alapkövét, amelyet II. János Pál pápa ebben az évben, március 9-én áldott meg és küldött erre a célra. Az apró márványkővet Szent Péter apostol sírkövéből emelték ki, amelyre Rómában a nevét viselő bazilika épült.

mában a nevét viselő bazilika épült.

A leiriai-fatimai püspök vezetésével a hívek isteni segítségért könyörögtek a templom elkészüléséhez. «A Boldogságos Szűz Mária, Boldog Ferenc és Jácinta közbenjárására – fohászzkodott a püspök –, ez az alkotás legyen szüntelen meghívás az imádságra és a bűnbánatra, kiengesztelődésben és békében, ahogy azt a fatimai Szűzanya kérte.»

A fatimai Szentély úgy véli, hogy a Szentatya ajándéka jobban teljesíti küldetését, ha majd az összes látogató szeme előtt áll, ezért a követ később helyezik el, hogy Fatima és a Szent Péter székesegyház egységét hirdesse. Most az épület alapjaiban azt a követ helyezték el, amelyet az építkezés helyszínén a sziklás hegy-tömbből emeltek ki.

A templom két nagy részből áll majd: a kiengesztelődési szárnyból és magából a templomból, amelynek alapja egy 125 méter átmérőjű kör. Belső tere két részre lesz osztható egy szilárd függöny által, egyik részében 3000, a másikban 9000 ülőhellyel.

BOLDOG MARTO FERENC ÉS JÁCINTA - Évente négyszer - Ára: 0,05€ - Nyomja: Gráfica Almondina, Torres Novas Dep.Leg. 163921/01.

A lap tulajdonosa: P. Kondor Lajos SVD. Secretariado dos Pastorinhos. Rua S.Pedro 9. 2496-908 Fatima-Portugália.Tel.: 00351-249-539780, Fax: 539789, www.Pastorinhos.com - E-mail: SEC.PASTORINHOS@MAIL.TELEPAC.PT - Bank-számla Németországban: Pax-Bank (BLZ 37060193) Kontó: 20400030; Portugáliában: BCP ATLANTICO. Swift: BCOMPTPL - IBAN: PT50 0033 0000 5009 859 951 05; NIB: 0033 0000 50098593951 05.

